

Ein menniskjanslig tilvera fyri afrikanararnar

Bretsk handilsfeløg í Suðurafrika skulu hækka lönirnar til afrikansk starvsfólk við 50% oman fyri sonevnda hungursmarkið.

Bretska arbeðarastjórnin fer at heita á bretsk handilsfeløg, sum hava virki í Suðurafrika, um at hækka lönirnar hjá afrikanskum arbeðsmönnum so mikið, at einki afrikansk starvsfólk kemur at liggja niðan fyri hitt sonevnda hungursmarkið.

Bretski handilsmálaráðharrin, Peter Shore, sigur, at stjórnin

hefur tikið undir við hesum upp-skoti, sum verður sett fram í ein-um nevndaráli til Undirhúsið.

Nevndin hevur viðgjørt lönar-viðurskiptini hjá bretska hand-ilsfeløgum í Afrika, og mælir í álitinum til lönarhækkingar til svørt starvsfólk.

Nevndin skjýtur m.a. upp, at

minstalónin verður hækkað við í minsta lagi 50% oman fyri hitt sonevnda hungursmarkið.

Serfrøðingar hava sum við-merking til uppskot nevndarinnar sagt, at nevndu hækkingar fara at geva afrikanskum familjum høvi til at liva eina menniskjansliga til-veru, og taka teir tí undir við upp-skotinum.

framhald frá 3. síðu

byráðsfundum í Havn fyri lesar-um sínum.

Nú SOSIALURIN er komin!

Vinarliga
blaðstjórnin

Á vitjan í Holste- bro

Myndin omanfyri sýnir Petur Christiansen, býarstjóra í Havn, í samrøðu við býarstjóran í Holstebro, Kaj K. Nielsen, undir vitjanini av umboðum fyri Tórshavnar býráð í danska býnum í farna mánaði. — Myndin varð tikin, meðan feroyingarnir vitjaðu listaskálan í Holstebro.

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

33. PARTUR

— Eg komi við tykkum, segði Bob avgjordur.

Lögreglumeninir tóktust ikki hava nakað imóti hesi avgerð hansara. Teir gingu niðan móti húsunum. Pikkaðu á dyrnar.

— Líkt er til, at ongin hevur til-hald í hesum húsunum. Man gamli maðurin vera farin skeivur.

— Ongin letist um vón innan-fyri, helt lögreglumaðurin. — Sjálvt um vit pikka á dyrnar.

— Men gamli maðurin sigur, at Manja fer innar í hesi húsin, segði Bob mest sum í villareidi.

— Hann kann vera farin skeiv-ur í metingum sínum, svaraði lög-reglumaðurin. — Allir hesir skúr-arnir. Annað ber ikki til at siga enn teir eru líkir hvørjum øðrum.

Lögreglumaðurin leit seg í kring.

— Sum her sær út, helt hann.

— Tann beri arvir friðkar urta-garð hansara.

— Fá greiði á, um hurðin er læst, ótolnaðist Bob.

— Hurðin er læst, svaraði lög-reglumaðurin.

Teir kannaðu lásið, og komu eftir, at lykil stóð í innanfyri.

— Vit verða at finna aðra inn-gongd, hildu teir.

Júst um sama mundið, nýggj kanning skuldi fara fram, hoyrd-ust róp úr húsunum.

Tað var Manja, sum rópti, Hon hevði kent røddina hjá Bob. Tá hann hevði talað við lögreglu-mannin.

— Bob, bjarga mær. Bjarga mær — Eg eri her, rópti hon aftur.

— Manja, rópti Bob afturmóti. Men stundir vóru ikki til tiltøk.

Ikki á hesum sinni. Ti í sama við-fangi gjordi Ákre vart við seg.

— Um nakar kemur í nánd,

verður hann myrður. Burtur hið-ani!

Bob og lögreglumaðurin lógu fjaldir undir runnum í urtagarð-inum. Teir stynjaðu. Samstundis hugsaðu teir:

— Hevur hann borið eygað á okkum. Eru vit tryggir???

Hon er inni í húsunum, stynjaði Bob. — Vit megum bjarga lívi hennara.

— Tað er ikki rætta lotan at seta í verk tiltøk. Vit megum biða, til vit verða fleiri. Einastu ráðini eru at kringseta húsin.

Manja rópti aftur:

— Bob! Bob! Ansa tær. Hann skjýtur!

Hópur av forvitnum fólk var samankomin. Somuleiðis vóru fleiri lögreglumenir komnir á stað-ið. Nú mátti endi fáast á.

— Haldið tykkum burtur, rópti ein lögreglumaður til manna-múgvuna.

— Hann er vandamikil. Kann skjóta hvørja lotu.

— Onkur royndi at muta imóti, men tað gjordist bert viðfánur.

Teir mongu lögreglumeninir lútaðu seg í bólkir og hildu niðan móti húsunum. Ein lögreglumað-ur fekk til uppgávu at tala Ákre til rættis og soleiðis skapa tryggari viðurskipti.

— Ákre! Hoyra tygum meg, spurdi hann. — Komið til sjóndar. Gevið tygum yvir. Lögreglan hevur kringsett húsin. Um ikki annað, so latið ta ungu gentuna keysa — óskadda. Segði hann.

Onki svar.

— Ákre, segði hann aftur. — Latið avgerð tygara falla innan fimm minuttir. Um ikki, so verða tiltøk móti tygum fyri neyðini.

— Á hesum sinni varð svarað. Og svarið var eitt skot.

Lögreglumaðurin hevði seg undan. Hann var bliknaður. Og hevði orsøkir til tess.

Lögreglan var komin eftir, at Ákre hevði latið av tilsamans 5 skot. 4 vóru eftir!!!

— — —

Ákre var meiri østur enn nakr-antið.

Í einum króki lá Manja saman-kropin. Hon græt. Hon var deyða-rædd. Ákre hevði framvegis onki gjørt henni. Í hesum umfari. Men heilt óskalað mundi hon neyvan fara at verða, tá leikur var av.

Hann vildi ikki geva seg yvir.

— Komið bert. Eg skal skjóta tykkum allar.

Stundum flenti hann. Uttan sjálvar at vera vitandi um hetta.

— — —

Tiðin leið. Onki hendi. Tað var farið at skýma.

Bob, ið framvegis ferðaðist millum lögreglumeninir, helt, at tiltøk í størri mun vóru neyðug. Hann hevði ikki bindindi at biða longur.

Manja var inni í húsunum. Hansara elskaði Manja. Hann var sjálvur noyddur at bjarga lívi hennara.

Ósæddur lá hann nú fjaldur í urtagarðinum. Hann var einsa-mallur. Lá fjaldur í urtagarðinum, sum grannin átti. Her var eins nógvar arvir og í hinum urtagarð-inum.

Bob hevði sníkt seg rottu leið-ina. Hann varð í somu lotu varugur við brotnan rút í einum glugga. Hann metti, hetta var koksgluggin.

— Hvussu skal eg bera meg at, hugsaði Bob.

— Um eg ósæddur kann sleppa yvir imóti hasum glugganum og gjøgnum brotnaða rútin fáa latið gluggan upp, so.....

Hann helt hetta verða royndina verða.

Men sjálvandi var umráðandi, at hann varð ósæddur. Ti var hann ikki tað, var deyðin honum visur!

(Framhald)

útaftur kann verða givið lyfti um, at blaðið fer at bera frásagnir frá býráðsfundum í Havn. Harafturat er ætlanin at koma við frásagnum frá øðrum bý- og bygdaráðsfund-um so langt, sum hetta verður gjørligt.

Ætlan blaðsins er at bera tíðindi frá bý- og bygdaráðum gjøgnum teigin Kommunú-nýtt.

Førsta royndin av hesum slag er gjord í blaðnum í dag.